

E D I T U R A S C R I P T U M ®

Grädina Leotei

De aceeași autoare
la Editura Scriptum au mai apărut:

Copilul ispășirii
Fîrul stacojiu
Răscumpărată prin iubire
Un mister tulburător

Seria: O genealogie a harului

Speranță – Tamar
Credință – Rahav
Dragoste – Rut
Îndurare – Batșeba
Ascultare – Maria

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RIVERS, FRANCINE

Grădina Leotei / Francine Rivers. – Oradea: Scriptum, 2013
ISBN 978-973-1813-68-4

FRANCINE RIVERS

Grădina Leotei

Editura Scriptum®
Oradea

Originally published in U.S.A. under the title
Leota's Garden
© 1999, 2006 by Francine Rivers. All rights reserved.
Published by arrangement with Browne & Miller Literary Associates, LLC.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Grădina Leotei
de Francine Rivers

© 2013 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea – Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Foto autoare © Elaina Burdo

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

*Acest roman este o ficțiune. Nume, personaje, locuri și întâmplări sunt produsul
imaginației autoarei. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane
în viață sau decedate este întâmplătoare și neintenționată.*

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-973-1813-68-4

Tiparul executat în U.E.

*Bunicilor mele,
femei puternice și credincioase*

MARTHA WULFF
MARGARET ELEANOR KING
ANNA TORESIA JOHNSON

MULȚUMIRI

Nicio carte nu s-a scris vreodată fără implicarea multora. Aș vrea să le mulțumesc lui May Sandine pentru că mi-a împărtășit amintirile ei; lui Jim Ruppert și Cyndi Perey de la *Exchange Bank* din Windsor, pentru că mi-au răspuns cu răbdare întrebărilor pe care le-am avut cu privire la aspectele bancare; lui Tim Moore și asistentei lui, Dianne Moore, de la Edward D. Jones din Sebastopol, pentru informațiile pe care mi le-au oferit despre piața bursei; lui Rosie Sanchez Wagner de la *Fred Young and Company Funeral Directors* pentru că mi-au răspuns la câteva întrebări delicate; Patriciei Rushford pentru că mi-a împărtășit din experiența ei din îngrijirea persoanelor vârstnice. Cartea ei, *Caring for Elderly Parents*, a fost neprețuită; lui Karen Ball pentru că m-a încurajat în timpul editării.

Corban Solsek își simți inima grea și stomacul strâns când își văzu calificativul B pe lucrarea de la sociologie. Șocul pe care-l resimți îl făcu să se înroșească și apoi fu cuprins de un val de furie rece. Muncise din greu la această temă pentru proiectul lui de semestru! Verificase informații și surse, evaluase metodele după care plănuiise să-și prezinte ideile și propusese un program. Ar fi trebuit să primească un FB! Ce se întâmplase? Deschise dosarul, își plimbă privirea peste paginile tipărite ordonat, căutând corecturi, comentarii, orice care să-i ofere un indiciu despre motivul din care nu primise calificativul pe care știa că-l merita.

Nici urmă de roșu. Niciun comentariu. Nimic.

Clocotind, Corban își deschise caietul, își notă data și încercă să se concentreze la curs. Profesorul Webster îl privi de câteva ori direct în ochi în timp ce vorbea, separându-l din o suță douăzeci de alți studenți care stăteau aplecați peste mese. De fiecare dată Corban îi fixă privirea preț de câteva secunde înainte de a-și pleca ochii și a nota câte ceva. Avea un respect imens pentru profesorul Webster, ceea ce îi făcea și mai grea acceptarea notei primite.

O să-l provoc. Nu trebuie să accept nota asta fără comentarii. Propunerea lui nu era doar bună. Era una de-a dreptul excelentă. Iar el nu era un student mediocru. Se implica trup și suflet în tot ce făcea și dorea să se asigure că era tratat în mod corect. Nu asta îl învățase tatăl său?

— Trebuie să te zbați pentru dreptul tău, Cory. Nu lăsa pe nimeni să te dea la o parte. Dacă ei te lovesc, tu trebuie să ripostezi și mai tare. Pune-i la pământ și asigură-te că nu se mai ridică. Nu mi-am crescut fiul ca să-și bată nimeni joc de el.

Tatăl său își croise drumul până în vârful firmei de transporturi prin muncă grea și determinare. Făcuse de toate, de la șofer pe tir la mecanic, vânzări și administrație, iar mai apoi a devenit președintele consiliului de administrație. Până la urmă ajunsese co-proprietar al companiei. Era mândru de realizările sale, dar în același timp stânjenit de lipsa sa de educație formală. Studiile lui se opriseră la ultimul an de liceu. Încetase să o mai ajute pe mama și pe frații săi mai mici după ce tatăl său murise după un infarct miocardic masiv.

Același gen de infarct care-l ucisese și pe el un an mai târziu după ce se pensionase, lăsând în urma sa o văduvă bogată, doi fii și o fiică cu conturi bancare serioase.

— Ai grijă ce direcție ai în viață, îi spusese întotdeauna tatăl său. Înscrie-te la un colegiu bun. Cel mai bun, dacă se poate. Fii primul. Nu lăsa nimic și pe nimeni să-ți stea în cale. Ia-ți o diplomă de la un colegiu cu renume și te asigur că ai și urcat jumătate din scara ierarhică înainte să ai prima ta slujbă.

Corban nu avea să accepte sub nicio formă nota aceasta. Muncise mult prea mult. Nu era corect.

— Ați spus ceva, domnule Solsek?

Profesorul Webster se opri pe estradă și-l privea.

Corban auzi câțiva studenți chicotind. Hârtii foșniră și câteva scaune scârțâiră când și alți colegi se întoarseră spre a se uita la el acolo unde se afla așezat, în centrul rândului din mijloc.

— Mă scuzați?

— Creionul tău, domnule Solsek, spuse profesorul cu sprâncenele arcuite. Nu suntem la un curs de percuție.

Fața lui Corban luă foc în momentul când își dădu seama că bătuse cu creionul în bancă în timp ce mintea îi lucra febril.

— Mă scuzați.

Își așează creionul în poziție de scris și le aruncă o privire feroasă celor doi colegi care șușoteau. Cum reușiseră aerienii ăștia să ajungă de fapt la Berkeley?

— Deci putem continua, domnule Solsek? Profesorul Webster îl privi din nou, cu un zâmbet abia schițat.

Stânjeneala i se prefăcu în furie.

Nemernicul se mai și distra pe seama lui.

Acum Corban avea două motive să se simtă indignat: nota nedreaptă și umilirea publică.

— Da, domnule, dacă nu aveți nimic împotriva.

Se sili să-i ofere un zâmbet sec și afișă un dispreț calm, prefăcut.

Până la sfârșitul cursului, Corban își simți mușchii feței dureroși de atâta încordare. Se simțea de parcă ar fi avut doi elefanți șezându-i pe piept. Își luă timp pentru a-și îndesa caietul în rucsacul deja ticsit de cărți și două legături mai mici. Din fericire, ceilalți studenți goliră rapid amfiteatrul. Numai doi sau trei se opriseră spre a discuta câte ceva cu profesorul Webster, care ștergea acum tabla. Corban își ținu dosarul în mână când coborî treptele spre podium.

Profesorul Webster își adună notițele și le puse pe toate într-un dosar.

— Ai vreo întrebare, domnule Solsek? i se adresă el, în timp ce-și îndesa dosarul în geanta diplomat și o închise dintr-o mișcare. Îl privi pe Corban cu ochii săi negri, încruntat.

— Da, domnule. Îi întinse lucrarea sa. Am lucrat foarte mult la asta.

— S-a văzut.

— N-ați corectat absolut nimic.

— Nu era nevoie. Ai prezentat foarte bine ceea ce ai scris acolo.

— Și atunci de ce mi-ați dat doar B și nu FB?

Profesorul Webster își odihni mâna pe geantă.

— Pentru cerința dată ai toate calitățile pentru a face o lucrare excelentă, domnule Solsek, dar ți-a lipsit un ingredient important.

Cum era posibil? El și Rut recitiseră lucrarea înainte să o predea. Acoperise totul.

— Adică?

— Elementul uman.

— Pofțiți?

— Elementul uman, domnule Solsek.

— V-am auzit, domnule. Doar că nu înțeleg ce vreți să spuneți. Întreaga lucrare se *concentrează* asupra elementului uman.

— Oare?

Corban își potoli furia când auzi tonul sardonice al lui Webster. Se sili să vorbească mai calm.

— Cum ați sugera să îl fac mai vizibil, domnule?

Își dorea un 10 la cursul acesta; nu avea să accepte mai puțin de atât. Sociologia era materia sa de specialitate principală. Avea 10 pe linie de trei ani la rând. Nu avea să pună capăt acestei performanțe tocmai acum.

— Un studiu de caz ar putea fi util.

Corban simți cum mocnește furia în el. Evident, profesorul nu-i citise lucrarea cu suficientă atenție.

— Dar am inclus studii de caz. Aici. La pagina 5. Și mai sunt și aici. Pagina 8.

Susținuse tot ce propusese în lucrarea sa cu studii de caz. Ce tot vorbea profesorul Webster?

— Adunate din diverse volume. Da, știu. Ți-am citit documentația, domnule Solsek. Dar ceea ce-ți lipsește este un contact *personal* cu cei care ar putea fi direct afectați de programele propuse de dumneata.

— Adică doriți să fac un sondaj între oameni pe stradă?

Nu-și putu ascunde disprețul din voce. Cât avea să-i ia pentru a concepe un chestionar corespunzător? Câte sute de oameni trebuiau să răspundă la el? Asta nu era o cerință mai potrivită pentru o lucrare de disertație? Nu era în ultimul an. Nu încă.

— Nu, domnule Solsek. Mi-ar plăcea să văd că alcătuiești propriul tău studiu de caz. Unul ar fi suficient.

— Doar unul, domnule? Dar asta...

— Unul singur, domnule Solsek. Nu vei avea timp pentru mai multe. Adaugă elementul uman și vei primi zecele după care râvnești. Sunt convins.

Corban nu era sigur ce voia profesorul să spună de fapt, dar simțea o notă de dezaprobare. Era o răbufnire de personalitate? Îl ofensaseră ideile lui? Cum era posibil? Dacă programele pe care le propunea ar fi fost puse în practică, ar fi rezolvat o mulțime din problemele actuale din sistemul de stat.

— Nu ai pe nimeni în propria ta familie care să se potrivească scenariului de stil de viață prezentat de dumneata, domnule Solsek?

— Nu, domnule.

Toată familia sa locuia în Connecticut și în nordul New Yorkului, mult prea departe pentru a culege numărul de interviuri care i-ar fi fost necesare pentru lucrare. Și-apoi, familia sa avea bani. Tatăl său pusese capăt mediocrității clasei de mijloc. Lucrarea lui Corban se concentra asupra celor cu situație economică precară. Nimeni din familia sa nu depindea de asistența socială pentru a supraviețui. Se gândea la mama lui care locuia câteva luni pe an în Elveția cu noul ei soț care era broker în investiții.

— Ei bine, asta reprezintă o problemă, nu-i așa, domnule Solsek? Profesorul Webster își luă acum diplomatul de pe catedră. Oricum, sunt destul de sigur că-i vei da cumva de cap.

— Nu bombăni așa, Cory, spuse Rut în după-amiaza aceea în apartamentul pe care-l împărțeau la câteva străzi depărtare de University Avenue. E simplu. Dacă vrei un zece, vei face ceea ce ți-a cerut Profesorul Webster. Nu mi se pare că ți-a cerut să faci ceva îngrozitor. Își trecu degetele prin părul brunet și tuns scurt și deschise ușa de la un dulap din bucătăria micuță. *Iarăși* ni s-a terminat filtrele de hârtie?

— Nu, avem destule. Uită-te în dulapul din stânga chiuvetei.

— Eu nu le-am pus acolo, spuse ea, închizând dulapul unde căutase.

— Eu le-am pus. Era mai logic. Aparatul de cafea este chiar sub dulapul acela. Am mutat și cămile. Sunt pe etajera de deasupra cafelei și a filtrelor.

Rut oftă.

— Dacă mi-aș fi dat seama cât de dificil ești, m-aș fi gândit de două ori înainte să mă mut cu tine.

Luă borcanul cu cafea și cutia cu filtre din dulap.

— Un studiu de caz. Cory lovi cu creionul în masă. Asta e tot ce-mi trebuie,

— O femeie.

El se încruntă.

— De ce o femeie?

— Pentru că femeile sunt mai dispuse să vorbească, de asta. Făcu o grimasă. Și nu le spune niciodată prietenilor mei de la pledoarie că am spus eu asta.

— Atunci femeie va fi. Bun. Ce femeie?

— Cineva cu care să poți stabili o anumită relație, spuse Rut, adăugând a cincea măsură cu vârf de cafea prăjită franceză în recipient.

— Nu trebuie să fie foarte personal.

— Ba bine că nu. Cum vrei să obții răspunsuri de genul celor pe care le dorești dacă nu vrei să te împrietenești cu subiectul?

— Nu am timp să dezvolt o prietenie, Rut.

— Nu trebuie să fie ceva *pe viață*, să știi. Doar cât să-ți poți termina lucrarea.

— Nu mai am decât câteva luni. Atât. Nu îmi trebuie decât cineva care să îndeplinească criteriile și care să fie dispus să coopereze.

— O, și sunt convinsă că *asta* o să-l impresioneze pe profesorul Webster.

— Și atunci, ce propui?

— Simplu. Oferă-i un stimulent.

— Bani, vrei să spui?

— Nu, nu bani. Haide, Cory, nu fi așa de obtuz.

Îl deranja când vorbea cu el în felul acela condescendent. Lovi din nou cu creionul în masă, fără să mai spună nimic. Ea se întoarse și se uită la el, încruntându-se.

— Nu fi atât de ursuz, Cory. Tot ce trebuie să faci este să oferi servicii în schimbul informației.

El râse cu poftă.

— Sigur. Și cam ce fel de servicii aş putea eu oferi?

Ea-și dădu ochii peste cap.

— Urăsc când ești în dispoziția asta. Nu poți fi așa de perfecționist în lumea aceasta. Doamne, iartă-mă, Cory. Folosește-ți și tu puțin imaginația. Ai așa ceva, nu?

Tonul ei îl zgârie în urechi. Se lăsă pe spate în scaunul său, împingându-și departe de sine lucrarea de pe masă, dorindu-și să-și fi ales o altă temă pentru proiect. Ideea de a trebui să vorbească cu oamenii îl făcea să fie irascibil, cu toate că nu avea de gând să recunoască asta în fața lui Rut. Ea avea dublă specializare în marketing și telecomunicații. Ea putea vorbi cu oricine, oricând, pe orice temă. Sigur, era de folos și să ai o memorie fotografică.

— Haide, nu mai fierbe atât. Rut scutură din cap și-și turnă o cană cu cafea neagră. Du-te la supermarket și ajută o bătrânică să-și ducă cumpărăturile acasă.

— Cu norocul meu, o să creadă că am de gând să-i fur geanta. Își luă creionul și începu iarăși să bată cu el în masă. Mai bine să mă duc la o organizație comunitară.

— Așa. Vezi că poți și tu să găsești soluții. Se aplecă spre el și-l sărută pe buze, apoi îi luă creionul și și-l vârî după ureche când se îndreptă de spate. Știam eu că o să găsești tu ceva.

— Cum rămâne cu cina? întrebă el când ea se îndepărtă. E rândul tău să gătești deseară.

— O, Cory. Chiar *nu* pot. Îmi pare rău, dar știi cât de mult îmi ia să încropesc o mâncare. Dacă mă apuc de așa ceva, trebuie să o fac cum trebuie și mai am două sute de pagini de citit și ceva materiale de revizuit înainte de testul de mâine.

Nu era mai puțin decât avea și el de făcut în majoritatea serilor.

Ea se opri în prag. Se rezemă de tocul ușii, și îi aruncă un zâmbet fermecător, iar părul ei brunet îi încadra frumos fața ei ovală, perfectă. Avea așa niște ochi frumoși și întunecați și genul de zâmbet pe care producătorii de pastă de dinți ar da orice să-l vadă pe panouri. Pielea îi era imaculată, ca a unei veritabile lady. Nu mai era necesar să pomenească de restul, de la gât în jos. Rut Coldwell se prezenta într-o formă foarte frumoasă și, peste toate acestea, mai era și deșteaptă. Și nu mai trebuie adăugat că era și ambițioasă pe deasupra.

O întâlnire fusese suficientă pentru Cory să-și dea seama că era o fată de dorit. Chiar și mai mult după a doua întâlnire și o noapte pasională în apartamentul său. Ea-l făcea să amețească și îi tura hormonii la maxim. La o lună după prima lor întâlnire, descoperi că avea dificultăți de concentrare la lucru și se întrebă ce avea să facă

în această privință. Atunci providența îi zâmbise. La o cafea, Rut îi împărtășise problemele pe care le avea cu banii. Înlăcrimată, îi spusese atunci că nu știa de unde avea să facă rost de suficienți bani pentru a-și încheia semestrul. Iar el îi propusese atunci să se mute cu el.

— Serios? Ochii ei frumoși și căprui străluciseră plini de lacrimi. Chiar vorbești serios?

Îl făcuse atunci să se simtă ca un cavaler în armură strălucitoare, salvând o lady aflată la ananghie. Banii nu erau o problemă pentru el.

— Sigur.

— Nu știu, Cory...

— De ce nu?

Odată ce-și punea ceva în cap, nu mai era decât o chestiune de a găsi cea mai bună cale de a-și atinge obiectivul.

— Pentru că nu ne cunoaștem de prea mult timp, spuse ea, îngândurată.

— Ce anume nu știi despre mine și ar trebui să știi?

— O, Cory. Mă simt ca și când te-aș cunoaște de-o viață, dar e un pas important.

— Nu văd ce s-ar schimba. Am petrece fiecare minut împreună, cum și facem de altfel. Și am economisi timp dacă am locui împreună.

— E destul de *serios*. Ca și căsătoria. Și nu sunt pregătită pentru asta, Cory. Nici măcar nu vreau să mă gândesc la căsătorie în această etapă a vieții mele. Am prea multe lucruri pe care trebuie să le fac înainte.

Cuvântul *căsătorie* îl făcuse să se înfioareze. Nici el nu era pregătit de genul acela de angajament.

— Fără obligații, spuse el, și vorbise serios. Vom împărți cheltuielile și sarcinile exact în două. Cum ți se pare? Acum făcu o grimasă când își aminti propriile cuvinte. Dar la o adică, spusese o mulțime de lucruri pentru a o convinge. O să avem amândoi cheltuieli mai mici. Cu toate că banii nu constituiau o problemă pentru el, fusese îngrijorat pentru faptul că ar fi putut-o răni în orgoliul ei.

Iar ea se mutase la el a doua zi după-amiaza.

Locuiau împreună de șase luni, și uneori se trezea întrebându-se...

Rut se întoarce în bucătărie și se aplecă să-l sărute din nou.

— Iarăși ai privirea aceea. Știu că e rândul meu să gătesc. Nu am ce să fac pentru felul cum se întâmplă uneori lucrurile, Cory. Școala e pe primul loc. Nu am căzut amândoi de acord cu asta? Îi trecu ușor degetele prin părul lui de pe ceafă. Atingerea ei continua să-i încălzească sângele în vine. De ce nu comanzi niște mâncare chinezească?

Ultima oară când ea făcuse o comandă, îl costase treizeci de dolari. Nu banii îi dădeau bătăi de cap. Ci principiul.

— Cred că ies și iau niște pizza.

Ea se îndreptă de spate și făcu o grimasă.

— Cum vrei, spuse ea ridicând din umeri.

El știa că ei nu-i plăcea pizza. Ori de câte ori comanda el pizza, ea o mânca cârcotind, lipind un șervet de hârtie peste felia ei pentru a absorbi grăsimea.

— Am nevoie de creionul meu, spuse el când ea porni din nou spre ușă.

— Ce ursuz poți să fi.

Și-l scoase de după ureche și i-l aruncă pe masă.

Șezând de unul singur la masa din bucătărie, se întrebă cum era posibil să fii nebun după cineva și în același timp să simți anumite lucruri care nu erau chiar în regulă.

Ceva era în neregulă.

Își trecu o mână prin păr, și se ridică. Nu avea timp să se gândească chiar acum la relația lui cu Rut. Trebuia să găsească o soluție pentru lucrarea sa. Luă cartea de telefon, o trânti pe masă și o deschise la paginile aurii. Era o listă lungă cu organizații de caritate care își ofereau serviciile seniorilor. Își petrecu tot restul după-amiezii sunându-le și punând întrebări, până găsi una care avea toate șansele să se potrivească scopurilor sale.

— E minunat că sunteți interesat de voluntariat, domnule Solsek, spuse doamna aflată la celălalt capăt al firului. Avem foarte puțini studenți de la colegiu. Sigur, va trebui să veniți până aici pentru un interviu personal și va trebui să completați câteva formulare. De asemenea, va trebui să urmați un curs de orientare în weekend. Ați absolvit vreun curs de prim-ajutor?

— Nu, doamnă, spuse el, ascunzându-și iritarea.

Interviu personal? Formulare? Curs de orientare? Și toate astea doar pentru a face voluntariat și a o însoți pe o bătrânică la bancă sau la magazin?

Notându-și toate informațiile pertinente, Cory oftă adânc. *Să vă lovească varicela, profesore Webster, pentru că m-ați băgat în asta!*

— Nici să nu te gândești să faci una ca asta, Anne-Lynn! Ce te-a făcut și numai să te gândești la ceva atât de ridicol?

Nora tremura de-a dreptul. Chiar când se gândea că totul era perfect, fiica ei avea de gând să dea cu piciorul la tot. Ei bine, nu avea să-i permită una ca asta! Totul avea să continue după plan.

— Am încercat să-ți spun cât de important...

— Nu am de gând să te ascult, Annie. Nora se ridică de la masă, luându-și ceașca și farfuria. Zăngăniră în mâinile ei, trădându-i lipsa de control. Își liniști cu forța mâinile și își duse vesela pe blatul de gresie de lângă chiuvetă, lăsându-le jos cu grijă. Poți s-o suni pe Susan și să-i spui că te-ai răzgândit.

— Mamă, te rog. M-am gândit la toate cu multă grijă...

— Am spus *nu!* Nora refuză să se uite la fiica ei. Nu voia să vadă cât era de palidă, cât de implorator o puteau privi ochii ei albaștri. Manipulare emoțională, asta era. Și nu avea să cedeze la atât. Străduindu-se să rămână calmă, își clăti ceașca și farfuria, deschise mașina de spălat vasele și le puse cu grijă pe suport. Te duci la Wellesley. Am hotărât.

— Tu ai hotărât asta, mamă, nu eu.

Nora trânti ușa mașinii de spălat la comentariul abia auzit și se întoarse fulgerând-o cu privirea pe fiica ei.

— Cineva trebuie să fie cu capul pe umeri. Măcar o dată a fost chiar și tatăl tău de acord cu asta. Nu ți-a spus că o diplomă de la un colegiu de prestigiu cum e Wellesley îți va deschide ușile?

— A spus că la fel ar face și Cal.

— O, *Cal*. Doar pentru că el s-a dus acolo.

— Tata a spus că vrea să fac ce m-ar face fericită.

Inima Norei bătea cu putere de furie. Cum îndrăzneala să-i desființeze toate strădaniile. Nici măcar o dată nu putea să se gândească și la altcineva decât la propria lui persoană? Singurul motiv pentru care dorea ca Annie să se ducă la Cal era ca să o țină pe Coasta de Vest.

— El vrea ce-i mai bine pentru tine și eu nu? Asta voia să spună de fapt? Ei bine, greșește! Dragoste înseamnă să îți dorești *cel mai bun* lucru pentru cineva.

— Acesta e cel mai bun lucru, mamă. Am o slujbă. Voi fi în stare să mă descurc singură.

— Ca ospătăriță. Să câștigi salariul minim. Cât ești de naivă.

— Știu că nu voi trăi la fel de confortabil ca aici, cu tine și cu Fred, dar voi avea locuința mea...

— Pe care o s-o împarți cu o hippy...

— ... și mâncare și...

— Crezi că te-am trimis la cele mai bune școli private ca să servești acum la mese? Ai vreo idee cât de mult m-a costat să te educ? Lecții de muzică, lecții de dans, lecții de gimnastică, cursuri de bune maniere, cursuri de modeling, tabere de majorete. Am cheltuit mii de dolari, ca să nu mai pomenesc de miile de ore din timpul *meu*, ca să te cresc cu tot ce era mai bun și să beneficiezi de oportunitățile pe care eu nu le-am avut *niciodată*. M-am sacrificat pentru tine și pentru fratele tău.

— Mamă, nu e corect...

— Ai dreptate. Nu e corect. *Față de mine*. N-o să pleci să trăiești în San Francisco ca o hippy în apartamentul acela mic și ieftin al lui Susan. N-o să dai cu piciorul la ocazia ta de a merge la Wellesley doar ca să iei parte la nu știu ce cursuri de artă. Dacă ai fi avut talent, nu crezi că te-aș fi trimis la Paris să studiezi?

Văzu o umbră de durere abătându-se peste fața lui Annie. Bun. Mai bine să taie acum în carne vie și să îi arate clar cum stăteau lucrurile în realitate. Mai bine s-o rănească acum puțin decât s-o vadă pe fiica ei aruncând pe apa sâmbetei toate șansele ei pentru o viață luminoasă și înstărită. Se putea înscrie opțional la cursurile alea aiurite ale ei de artă.

— Mamă, te rog ascultă-mă. M-am rugat mult timp pentru asta și...

— Anne-Lynn, nu îndrăzni să îmi vorbești iarăși despre Dumnezeu! M-ai auzit? Cea mai mare greșeală pe care am făcut-o vreodată a fost să te trimit în tabăra aceea cu biserica. De-atunci nu mai ești tu!

Ochii ficei ei se umplură de lacrimi, dar Nora refuză să se înmoaie. Nu-și putea permite, dacă voia s-o vadă pe fica ei trecută de răspântia aceasta. Anne trebuia să apuce pe calea cea dreaptă. Nora știa că dacă ceda chiar și o singură clipă, toate speranțele pe care și le făcuse pentru Anne aveau să fie pierdute.

— Te iubesc foarte mult, Anne-Lynn, spuse ea, abordând acum un ton mai blând. Dacă nu te-aș iubi, te-aș lăsa să faci tot ce-ți trece prin cap. Crede-mă. Știu ce e mai bine pentru tine. Într-o zi o să-mi mulțumești. Acum du-te în camera ta și gândește-te la toate încă o dată. Când văzu că Anne își deschide gura și dă să spună ceva, își ridică imediat o mână. Acum nu mai vreau să spui nimic. M-ai rănit destul și-așa. Te rog du-te și fă ce ți-am cerut.

Anne se ridică încet și rămase în picioare lângă masă, cu capul plecat. Nora se uită la ea, cântărindu-și șansele de a continua cearta aceasta pentru a se asigura că Anne nu dădea cu piciorul la viața ei. Era o fată atât de frumoasă, suficient de înaltă să fie model, avea mâini perfecte pentru a cânta la pian, note destul de mari ca să se poată duce la orice colegiu din țară, dar n-avea niciun pic de simț al realității. Ochii Norei ardeau de lacrimile pe care nu le vărsase și pe care nu se sfia să le arate. Ce ironie crudă mai era și asta? Anne avea acum de gând să o lipsească de toate visele ei?

— Mamă, trebuie să încep să iau decizii pentru mine.

Nora strânse din dinți, simțind cum se cască prăpastia dintre ele.

— Dacă tot ești atât de îndrăgostită de Biblie mai nou, poate că ar trebui să studiezi puțin partea cu a-ți cinsti tatăl și mama. Și cum taică-tău e absent, o să mă cinstești *pe mine*. Acum du-te în camera ta înainte să-mi pierd cumpătul.

Anne plecă în tăcere.

Nora începu din nou să tremure și se rezemă din nou de blatul din bucătărie. Inima îi bătea cu putere, ca o tobă de luptă. Niciodată nu-i trecuse prin cap că Anne s-ar fi putut împotrivi planurilor pe care le făcuse pentru ea. Poate că n-ar fi trebuit să fie atât de încântată de

faptul că Anne absolvise devreme liceul. Asta îi dăduse lui Anne prea mult timp să se gândească la ce alte lucruri mai putea face.

Nora se relaxă ușor și oftă. Era atât de mândră de Anne. Le povesti tuturor prietenelor ei cum absolvise fiica ei în ianuarie cu notă maximă la examenul final, de fapt cu medie mai mare chiar și decât cei care frecventaseră mai puține cursuri pe semestru. Dar cum poți avea o medie mai mult decât perfectă?

Ar fi trebuit să-i dea lui Anne ceva de făcut să-i mențină gândurile ocupate cu ceva. Atunci Anne n-ar fi avut timp să se ducă s-o viziteze pe Susan la apartamentul ei și să înceapă să se gândească cât de minunată și de dorit era o viață independentă, sărăcăcioasă.

— *Mă mut cu Susan...*

Susan Carter! Fata aceea nu avea niciodată să valoreze mai mult decât un săculeț de fasole. Familia Carter erau oameni drăguți, dar le lipsea clasa. Tom și slujba lui de jos, iar Maryann cu slujba ei de asistentă cu salariu mic. Cum reușeau să hrănească și să îmbrace șase copii era dincolo de capacitatea de înțelegere a Norei. Era păcat că Tom Carter nu avea mai multă ambiție ca Maryann să poată rămâne acasă și să-și vadă de copii. Fiul lor Sam fusese închis, iar Susan nu era nici ea departe să dea de bucluc.

Nora se duse în sufragerie și luă un pahar din cristal, cu picior, din dulapul de mahon în care ținea porțelanurile. Se întoarse în bucătărie, deschise frigiderul și scoase o sticlă rece de Chablis alb. Avea nevoie de ceva care s-o liniștească. Își umplu paharul, apoi astupă din nou sticla și-o puse la loc înaintea să iasă pe verandă*. Ședea pe șezlongul ei alb din nuiiele cu pernele pufoase și înflorate și își întinse picioarele suplă.

Vechile resentimente o cuprinseseră din nou. Ce n-ar fi dat Nora să fi avut oportunitățile pe care i le oferea lui Annie. Și aprecia fiica ei toate astea? Nu. Ca un copil răsfățat, Anne-Lynn voia să facă numai cum poftea ea. Voia să-și ia propriile decizii. Numai nu spusese că „Asta-i viața mea și vreau s-o trăiesc.“ Dar totul se rezuma de fapt la un singur lucru.

* Sunroom – o construcție realizată total sau parțial din sticlă, de unde ai o panoramă deosebită asupra împrejurimilor (n.trad.)

— N-o să permit una ca asta. N-o s-o las să-și distrugă viața.

Inhală pe nas, apoi expiră prelung pentru a se calma. Apoi sorbi din vin. Trebuia să se gândească la Annie și ce trebuia să facă în cazul în care continua să se poarte așa. Le stătea înaintea tot restul primăverii și toată vara. Anne-Lynn avea mult prea mult timp liber. Asta era problema. Ei bine, asta se putea rezolva cu ușurință. Nora avea să se asigure că Anne avea să se angajeze să facă ceva. Să fie supraveghetore la gimnaziu toată luna iunie, apoi să dea o mână de ajutor la școala de vară, toate astea aveau să arate bine în CV-ul ei.

O durea capul. Simțea cum o pândește o nouă migrenă. Dacă Anne avea să coboare din nou, avea s-o pună să-i pregătească o compresă rece. Poate că asta avea să-i arate cât de mult o afecta tot stresul acesta pe mama ei.

O, de ce trebuia Anne-Lynn să se răzvrătească tocmai acum? Doar pentru că împlinise optsprezece ani săptămâna trecută nu însemna că era gata să-și trăiască viața de una singură! Susan îi sădise astfel de idei în cap. Sau tatăl lui Anne. Ar face bine să-l sune și să-i spună cam ce părere avea ea despre ultima lui intervenție. Auzi, Cal! Oamenii din clasa de mijloc se duceau la Cal. Poate că dacă ar fi sugerat Stanford...

Ultimii patru ani fuseseră atât de minunați. Anne se potolise după anii turbulenți și încărcăți emoțional ai pubertății, când Nora se temuse adesea că fiica ei ar putea să fugă de acasă și să locuiască pe străzi. Anne excelsa în toate, implorând-o o singură dată să-i dea voie să renunțe la balet și la muzică. Dar când îi refuzat dorința, ea continuase să participe la programul care-i era impus. Studiasse și muncise din greu la școală, era populară între ceilalți studenți și avusese parte de o sumedenie de admiratori masculini. Dar numai cu câțiva o lăsase Nora să se și întâlnească. La o adică, nu voia ca Anne să se căsătorească cu vreun Joe mediocru din zona golfului.

Wellesley. Acolo avea să întâlnească Anne-Lynn oameni de calitate, acolo avea să se amestece cu studenții de la colegiile din Ivy League – și să se căsătorească cu persoana potrivită.

De ce să-și dorească Anne-Lynn să dea cu piciorul la toate tocmai acum?

— *M-am rugat...*

Cuvintele acelea o zgâriau în urechi de fiecare dată când le auzea. Nora sorbi tot vinul rămas în pahar și se ridică să și-l umple din nou.

La început, Nora nu se gândise prea mult la „convertirea“ lui Anne. E adevărat, cuvântul acela o deranjase. Era ca o palmă în obraz, o insultă. Ce-și imagina fata aceasta? Că ar fi o păgână? Nu participase ea împreună cu toată familia la slujbele de la biserică? Tatăl biologic al lui Anne fusese la un moment dat diacon, și cu toate că Fred nu avea timp de biserică, fusese foarte generos cu cei de acolo. Nora se încruntă iritată când se gândi din nou la asta. Ea însăși slujise de multe ori în comitetele de femei și umpluse pungile cu tot felul de conserve ori de câte ori erau organizate activități caritabile.

Iar apoi, din senin, după o tabără dintr-o vară, Anne-Lynn a venit acasă și a spus „Am devenit creștină, mamă. În tabără L-am cunoscut și primit pe Isus Cristos ca Mântuitorul și Domnul meu. Pastorul Rick m-a botezat. Sunt atât de fericită și vreau să fii și tu fericită.“

Devenise creștină? Și ce își închipuia că fusese până atunci? O păgână?

Nora o lăsase în pace. Deși personal considera vorbele astea drept o proclamare prostească, începuse să observe câteva schimbări binevenite în atitudinea și comportamentul fiicei sale. Dacă Anne voia să-I atribuie toate astea lui Isus, prea bine. Câtă vreme înceta cu răzvrătirea și cu încăpățânarea, asta era tot ce conta pentru Nora. Anne asculta și făcea tot ce i se spunea. Chiar spunea mulțumesc, își ținea camera curată și ordonată, și se oferea să ajute cu una-alta în jurul casei. O schimbare binecuvântată, într-adevăr, după câțiva ani de capricii ale pubertății. Dacă Anne venise acasă din tabără ca o tânără domnișoară dispusă să facă ceea ce i se spunea, ei bine, atunci mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu.

Numai ocazional observa Nora câte o privire în ochii fiicei ei care trădau un soi de bătaii interioare în care părea a fi prinsă.

Totul fusese atât de minunat în ultimii câțiva ani. Anne devenise fica pe care Nora și-o dorise din totdeauna. Toți prietenii Norei o invidiau pentru o fată atât de plăcută și drăguță – mai ales când fetele acestora răspundeau înapoi cu obrăznicie, începeau să consume droguri, se strecurau pe ascuns pe afară cu băieții, fugeau de acasă sau rămâneau însărcinate și trebuiau să facă avort.

Anne era perfectă.

Anne era bucuria și mândria ei.

Iar acum *nu* avea să-i permită să facă nici o greșeală prostească.

La etaj, în camera ei însorită, Anne ședea cu picioarele încrucișate pe patul ei, sub baldachinul acoperit cu dantelă croșetată. Strângând o pernă din mătase roz la piept, se lupta cu lacrimile ce-i curgeau pe obraji. De ce trebuia mama ei să o facă întotdeauna să se simtă atât de vinovată? Nu conta cât de mult se străduia, nu conta cât de bine se comporta, nu era niciodată destul. O singură greșeală, un singur gând nelalocul lui era tot ce-aștepta mama ei, iar Annie știa că avea să i se va reproșa din nou că este un copil nerecunoscător, răzvrătit, încăpățânat și fără minte. Când cuvintele nu se dovedeau suficient de puternice pentru a menține controlul, i se isca o migrenă drept răzbunare. Mama ei se afla probabil chiar acum la parter, oblojindu-se cu un pahar de vin și o compresă rece în timp ce stătea întinsă pe sezlong în verandă.

Iar eu sunt de vină, gândi Anne, simțindu-se deznădăjduită. De fiecare dată când încerc să plec de acasă, se întâmplă asta. Când se va termina odată?

O, Doamne, Tu știi cât de mult încerc să îmi calculez fiecare cuvânt și, să mă concentrez la Tine. Mama știe cum să mă provoace. De ce e așa? Isus, Tu știi că am încercat s-o înțeleg pe mama, am încercat să o mulțumesc, dar nimic nu este niciodată destul. Mai rău, nimic nu mai avea nici o logică. Mama ei se plângea de cât de mulți bani și timp cheltuisese cu Anne, dar nu voia s-o lase să-și ia o slujbă sau să locuiască singură. Ea e cea care insistă să mă duc la Wellesley. Tu știi cât de mult costă asta, Doamne. Nu pot să mă duc când simt că Tu mă atragi spre a studia arta, însă mama nici nu vrea să audă. Îmi spunea nu demult că-i place de Susan, dar acum o considera o hippy și spune că nu e suficient de bună pentru a-mi fi colegă de cameră. Cum putea fi mama ei mândră de realizările școlare ale lui Anne și în același timp să-i spună că era proastă și că nu era capabilă să ia decizii cu privire la propria ei viață?

„Dacă tot ești atât de îndrăgostită de Biblie mai nou, poate că ar trebui să studiezi puțin partea cu a-ți cinsti tatăl și mama.”

Cinstirea însemna oare să faci tot ce ți se spune fără niciun comentariu? Însemna să capitulezi imediat? Însemna să renunți la tine însăși pentru a trăi visele altcuiva? Indiferent care era acel vis?

Annie știa că dacă se ducea la Wellesley, așa cum își dorea mama ei, planurile pentru viitorul ei nu aveau să se oprească aici. Mama avea să o sune și să o întrebe cu cine se întâlnea, dacă tânărul avea „potențial.” Desigur, asta însemna rezultate foarte bune la teste, note excelente și o specializare care să-i garanteze o carieră sănătoasă financiar. Drept. Medicină. Științe economice. Mama ei ar fi dorit să știe dacă tânărul provenea dintr-o „familie bună”. Cineva care să descindă dintr-un pasager de pe Mayflower*. Cineva cu arbore genealogic sănătos. Cineva ai cărui părinți de succes aveau o mulțime de bani *vechi* și o poziție socială înaltă.

Scutură din cap. Mama putea fi deschisă la minte. Nu avea să aibă nimic împotrivă dacă fiica ei se întâlnea cu un descendent de imigranți, atâta vreme cât familia era foarte respectată și cunoscută.

Un Kennedy**, de exemplu?

Se simți cuprinsă de vinovăție. Nu era rațională. Mama ei nu era *chiar* așa de rea.

Încep să seamăn tot mai mult cu ea, Doamne? Când o să fiu mare, o să le fac și eu copiilor mei ce îmi face ea mie? Sau o să-mi pierd mințile și o să mă trezesc că le spun într-o zi: „Eu n-am avut niciun pic de libertate, așa că voi puteți face tot ce poftiți?” O, Tată, iartă-mă, dar încep s-o urăsc.

Ultimul lucru pe care și-l dorea Anne era să fie dominată de supărare și amărăciune, dar era atât de frustrant! Mama ei nu voia nici măcar să o asculte ce avea de spus. Și lucrurile se înrăutățeau tot mai mult. *Credeam că voi crește și mă voi muta la casa mea, voi fi pe cont*

* Vasul care în 1620 a transportat 102 puritani englezi, inclusiv un grup de separatiști, în New England, SUA, dintre pionierii care au descins în America de Nord – noul continent pe atunci încă neexplorat, întemeietorii ai coloniei Plymouth (n.trad.)

** Referire la faimoasa familie a celui de-al 35-lea președinte al Statelor Unite, J.F.Kennedy (n.trad.)

propriu, dar parcă și-ar fi înfipt ghearele în mine. Cu cât mă zbat mai tare, cu atât mă rănește mai profund.

— Doamne, Te rog... ajută-mă.

Cinste. Ce însemna oare?

Poate că dacă se ducea la Wellesley...

Nu, asta nu avea decât să amâne inevitabilul. Chiar dacă se ducea la Wellesley, tot avea să audă cât de multe sacrificase mama ei pentru viitorul singurei sale fete. Iar dacă nu se ducea la Wellesley, nu avea să se termine niciodată povestea cu cât era ea de nerecunoscătoare pentru oportunitatea la care dăduse cu piciorul.

Doamne, sunt într-o situație fără ieșire. Ce să fac?

Oriunde s-ar fi întors, Annie se simțea blocată. Ca un vițel ce încearcă să fugă din turmă doar pentru a se trezi încolțită de ciurdar și prinsă cu lasoul. Focul ardea, iar fierul era înroșit, dar nu numele lui Dumnezeu voia mama ei să-l imprime în carnea ei.

„Proprietar - Nora Gaines”, asta era ceea ce-și dorea ea. Dar avea să fie destul?

Nimic din tot ce făcea nu era bine, decât dacă-l făcea așa cum își dorea mama ei.

— *Întoarce-te în țarc, Annie. Știi ce ai fost menită să fii și mă voi asigura că te conduc într-acolo.*

Dar oare chiar știa? Ce-și dorea de fapt mama ei?

Nu știu ce să fac, Doamne. Simt că mă atragi într-o direcție, iar mama mă trage înapoi în altă direcție. Cum să mă eliberez, ca să fac voia Ta fără să o rănesc? De ce nu-mi poate da drumul?

Annie voia s-o iubească pe mama ei așa cum trebuia să o iubească o fică, dar era tot mai greu. Abia mai suporta să stea în aceeași cameră cu ea. Dacă nu ar fi urcat la etaj, ar fi explodat și ar fi rostit cuvinte pe care mai târziu le-ar fi regretat. Își ținuse capul plecat pentru a-și ascunde sentimentele față de mama ei. Își ținuse gura pentru că știa că n-ar fi fost decât paie pe foc dacă i-ar mai fi scăpat o singură vorbă. Trebuise să-și strângă pumnii pentru a nu ridica tonul și a striga: „Ieși din viața mea, mamă! Nimic nu te mulțumește niciodată! M-am săturat să mai trăiesc așa. De ce nu-ți vezi tu de viața ta, ca să pot și eu să-mi văd de viața mea?”

Cuvintele ar fi continuat să curgă din ea, mistuind orice a fost

frumos în relația cu mama ei, murdărind totul. Unele lucruri pe care le știa despre mama ei își dorea să nu le fi știut. Unul dintre ele era faptul că Nora Gaines se pricepea să țină supărarea. Avea o listă întregă a tuturor rănilor pe care le suferise într-o viață de om. Și cu numele celui care i le provocase. Nu uita niciodată nimic, nu ierta niciodată. Trecutul era ca o cameră cu muniție, totul arhivat și pregătit de atac. Și era foarte rapidă la armat și tras. Annie cunoștea numele fiecărei persoane care o rănisese vreodată pe mama ei și cum o făcuseră. Nora Gaines avusese grijă de asta.

Uneori acuzațiile pentru fărâdelegi din trecut se revărsau în capul lui Annie, iar litania începea.

„Ești exact ca taică-tu. N-a avut niciodată atâta minte să se gândească la viitor... Ești exact ca taică-tu, visezi tot timpul. Ești exact ca el...”

Sau mai rău.

„Ești exact ca bunică-ta Leota. Niciodată nu te gândești decât la tine. Nu-ți pasă niciodată de sentimentele altcuiva... Mama mea n-a avut niciodată timp de mine. Uită-te cât timp mi-am făcut eu pentru tine. Niciodată n-am fost iubită așa cum ești tu... Mama nu mi-a dat niciodată nimic. A trebuit să plec la optsprezece ani și să mă descurc singură... Întotdeauna am vrut să fiu sigură că vei avea cele mai bune oportunități. M-am asigurat că vei avea toate lucrurile pe care eu nu le-am avut niciodată.”

Annie nu-și amintea nici măcar o singură dată s-o fi auzit pe mama ei spunând ceva frumos despre mama ei, Leota Reinhardt. Și Annie nu putea să nu se întrebe – chiar era bunica Leota de vină pentru modul în care era mama ei?

Nu avea cum să măsoare cauza și efectul, pentru că Annie nu cunoștea decât povestea pe care o spunea mama ei. Nu o auzise niciodată pe bunica Leota spunând ceva despre nimic. De fapt, Annie abia dacă o văzuse vreodată pe bunica Leota. Cu toate că bunica ei locuia în Oakland, imediat după dealuri, Annie putea număra pe două mâini de câte ori fusese împreună cu mama ei la ea în vizită. Și de îndată ce familia lor ajungea acolo, Annie și Michael erau trimiși afară să se joace în curtea din spate, ca cei mari să poată sta de vorbă.

Se încruntă. Niciodată nu îi trimisese bunica ei afară.

Pe mama ei o apuca apoi durerea de cap la scurt timp după ce

ajungeau la bunica Leota, așa că nu stăteau niciodată mai mult de o oră sau două. Pe drum spre casă, mama spumega și enumera toate greșelile bunicii.

Odată, pe vremea când părinții ei erau încă împreună, Annie îl auzise pe tatăl ei spunând că el unul o plăcea pe Leota. Doar o singură dată. Cuvintele căzuseră precum o mânășă între ei. Se declarase un război de proporții, prelungit și zgomotos, cu uși trântite și sticlă spartă. Amintirea acelei nopți se imprimase pentru totdeauna în creierul lui Annie. O amintire de acuzații brutale ce fuseseră schimbate între cei doi. Șase luni mai târziu, părinții lui Annie intentaseră divorțul. La vârsta fragedă de opt ani, Annie înțelesese atâta lucru că era mai bine să nu o pomenească și să nu pună întrebări despre bunica Leota.

Întinsă pe patul ei, Annie privea spre tavan, prin baldachinul croșetat. Fusesse un cadou pe care-l primise când împlinise paisprezece ani. Mama ei dăduse o petrecere și-i invitasese pe prietenii ei de la școală, de la balet și de la gimnastică. În ziua aceea, casa lor fusese plină. Mama ei se asigurase că darul său avea să fie deschis ultimul, apoi începu să spună tuturor cum descoperise dantela aceea pentru baldachin într-o revistă de design pentru locuințe și-l sunase pe editor să o pună în legătură cu compania aceea.

— Au trimis-o tocmai din Belgia.

Toți se minunaseră atunci. O prietenă chiar se aplecă să-i spună în șoaptă:

— Ce n-aș da să-mi cumpere și mie mama una ca asta.

Annie își aminti cum îi venise atunci să o arunce înapoi în cutia ei mare și învelită profesionist, cu panglici din satin greu și flori, și să i-l dea fetei aceleia, cu cele mai calde urări. Îi venise să ție:

— Eu n-am cerut așa ceva! O s-o folosească împotriva mea. Data viitoare când n-o să fiu de acord cu ea, o să-mi spună: „Cum poți fi atât de nerecunoscătoare? Ți-am cumpărat dantela aceea frumoasă pentru baldachin. A trebuit să sun la revista respectivă și să aștept o veșnicie la telefon pentru a afla de unde provine. Și apoi a trebuit să scriu companiei din Belgia. Ai vreo idee cât m-a costat dantela asta? Aș fi murit să am ceva atât de frumos în cămăruța mea când eram copil. Iar acum, tu nu faci nici cel mai mărunț lucru pe care ți-l cer.

Ceva se mișcă în Annie, o căldură abia simțită, o scăpărare de

lumină. Doar o scânteie, dar era ca un chibrit care luminează o odaie întregă. Putea vedea limpede, și o cuprinse un fior.

O, Doamne... o, Doamne. Zac aici întinsă pe patul meu la fel cum zace mama întinsă pe șezlongul ei la parter. Îmi plâng de milă la fel cum își plânge și ea. Eu disprețuiesc ce face ea, și devin exact ca ea.

Annie se ridică în șezut, cu inima bubuindu-i în piept. *Nu pot rămâne aici. Nu pot continua în felul acesta. Pentru că dacă o voi face, voi ajunge să o urăsc pe mama la fel cum o urăște și ea pe bunica. Doamne, nu pot trăi așa.*

Annie alunecă jos de pe pat, se îndreptă spre dulap. Deschise ușile cu oglindă, se întinse spre raftul cel mai de sus și-și trase jos valiza. Deschise sertarele dulapului, scoase doar ce avea nevoie, împachetând în grabă. Avea suficiente lucruri cât să-i ajungă până se muta la Susan. Își luă Biblia de pe noptieră și o puse peste haine. Închise valiza și o încuie.

Să vorbească cu mama ei? Nu, nu îndrăznea să riște. Știa ce scenă avea să aibă loc dacă o confrunta. Se așează la biroul ei, deschise un sertar lateral și scoase o cutie cu hârtie frumoasă de corespondență. Rămase șezând multă vreme, îngândurată. Indiferent ce-ar fi spus, nu avea să o facă pe mama ei să se răzgândească. Își șterse ochii și se frecă la nas, Annie își strânse buzele. *Doamne... Doamne...* Nu știa ce să se roage. Nu știa dacă proceda bine sau rău.

Cinste.

Ce însemna cuvântul acesta, oricum?

„Mamă”, scrisese ea, „sunt recunoscătoare pentru tot ce ai făcut pentru mine.” Rămase șezând multă vreme, încercând să se gândească ce altceva să spună pentru a-i face șocul mai ușor de suportat mamei ei. Nimic altceva însă nu-i veni. Nimic altceva nu avea să fie de folos. Nu-și putea imagina nimic altceva în afară de supărare. „Te iubesc”, scrisese ea în cele din urmă și semnă simplu, „Annie.”

Puse coala în mijlocul patului ei.

Nora auzi scările scârțâind o dată și știu că Annie cobora. *Asta-i bine. A avut timp să se gândească la tot.* Nora se relaxă pe șezlong,

apăsându-și compresa caldă peste ochi și așteptând ca fiica ei să vină să-și ceară scuze.

Ușa de la intrare se deschise și se închise.

Surprinsă și iritată, Nora se ridică în șezut.

— Annie?

Enervată, își aruncă compresa de pe ochi și se ridică. Se duse în living și o strigă din nou. Probabil că Annie ieșise doar să se plimbe puțin. Avea să se întoarcă într-o dispoziție mai bună. Întotdeauna era așa. Dar era supărător să trebuiască să aștepte. Răbdarea nu era una din virtuțile Norei. Îi plăcea să rezolve lucrurile cât mai repede cu putință — și nu-i plăcea să-și facă griji și să se întrebe ce gândea sau făcea Annie. Îi plăcea să știe unde era și ce-i trecea prin minte.

De ce atât de dificilă? Nu fac decât ce-i mai bine pentru ea!

Când intră în camera de zi, o văzu pe Annie prin perdelele din satin de la geamurile din sticlă din față. Fiica ei arunca o valiză în portbagajul noului Saturn pe care i-l dăruise tatăl ei la absolvire. Șocată, Nora rămase privind în timp ce Annie închise portbagajul, înconjură mașina până la locul șoferului, descuie portiera și se sui în mașină.

Unde-și imaginează că pleacă? Niciodată n-a plecat nicăieri fără să ceară voie.

În timp ce Annie porni pe drum, două sentimente o lovira pe Nora deodată. O furie fierbinte nețărmută, și o panică rece ca gheața. Alergă la ușă, trântind-o într-o parte și ieșind în grabă afară.

— Annie!

Nora Gaines rămase în picioare pe gazonul ei frumos tuns și rămase privind stopurile roșii ale mașinii fiicei ei când opri scurt în curbă, apoi viră la dreapta și dispăru din ochii ei.